

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 10645 af 01/11/2005 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse A-33-05 om formue - renter - erhvervsevnetab - erstatning - indtægt - kontanthjælp

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 2000287-05

Ankestyrelsens principafgørelse A-33-05 om formue - renter - erhvervsevnetab - erstatning - indtægt - kontanthjælp

Resume:

Renter udbetalt i forbindelse med en erhvervsevnetabserstatning skulle betragtes som en del af erhvervsevnetabserstatningen. Det betød, at renterne var en formue, der skulle ses bort fra ved vurdering af, om en person var berettiget til kontanthjælp.

Ankestyrelsen lagde bl.a. vægt på, at de påløbne renter skyldtes, at det ikke på et tidligere tidspunkt havde været muligt at foretage en opgørelse af erstatningens størrelse.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 709 af 13. august 2003 - § 14, stk. 3, nr. 2 og § 33, stk. 2

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en kvinde, hvis mand som følge af en trafikulykke havde fået tilkendt en erstatning i henhold til erstatningsansvarsloven på 831.900 kr. Herudover var der udbetalt renter med 295.653, 37 kr. for tiden frem til udbetalingen.

Kommunen meddelte afslag på ansøgning om kontanthjælp til kvinden under henvisning til aktivlovens § 14, stk. 1, om at der ikke kan ydes hjælp, hvis ansøgeren og ægtefællen har formue, som kan dække det økonomiske behov.

Kommunen oplyste, at der efter aktivlovens § 14, stk. 3, kunne ses bort fra den del af formuen, der stammer fra erstatning udbetalt i henhold til erstatningsansvarsloven, men kommunen vurderede, at renterne på 295.653, 37 kr. var formue, der kunne dække de økonomiske behov.

Kommunen oplyste endvidere, at selv om renterne var udbetalt til kvindens ægtefælle var de at betragte som fælles formue i henhold til aktivlovens § 2.

Kvindens advokat klagede over kommunens afgørelse.

Det anførtes i klagen bl.a., at de pågældende renter var accessoriske til den udbetalte helt personlige erstatning og alene en kompensation for, at denne havde måttet afvente en endelig afgørelse i sagen, og dermed udbetaling, i meget lang tid. Stationærtidspunktet indtrådte efter ulykken i 1997 og endelig udbetaling af erstatningen, bortset fra á conto udbetaling, fandt først sted ca. 7 år efter. Da ægtefællen havde holdt disse midler helt adskilte fra familiens øvrige midler, var det advokatens opfattelse, at kommunens afgørelse var i direkte strid med bestemmelserne i ansvarsforsikringsloven m.v. I øvrigt var renterne skattepligtige for ægtefællen.

Det sociale nævn hjemviste sagen til fornyet behandling og afgørelse i kommunen.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at kommunen ikke var berettiget til at give kvinden afslag på kontanthjælp alene med henvisning til, at renter fra ægtefællens erstatning for tab af erhvervsevne blev betragtet som formue, der kunne dække det økonomiske behov.

Nævnet lagde vægt på, at kvindens ægtefælle havde modtaget en erstatning for tab af erhvervsevne udbetalt efter lov om erstatningsansvar. Der skulle ved vurderingen af ægtefællernes formue ses bort fra denne erstatning, jf. aktivlovens § 14, stk. 3, nr. 2. Nævnet fandt, at der ved vurdering af formue også skulle bortses fra renter, der stammede fra erstatning omfattet af aktivlovens § 14, stk. 3, nr. 2.

Under henvisning til pkt. 77 i vejledningen til aktivloven, var det nævnets opfattelse, at det ikke alene var godtgørelsen, men også beløb der stammede fra denne, som for eksempel renter, der skulle bortses fra ved vurderingen af formue.

Nævnet lagde endvidere vægt på, at kommunen i sin afgørelse ikke havde foretaget en vurdering af, hvor længe kvinden kunne klare sig uden hjælp som følge af det udbetalte, og oplyste, at kommunen ved sin fornyede behandling af sagen skulle vurdere, om kvinden i øvrigt opfyldte betingelserne for at modtage kontanthjælp.

Kommunen klagede over nævnets afgørelse. Det var kommunens opfattelse, at sagen havde principiel eller generel betydning, idet der ikke fandtes klar vejledning på området, ligesom der ikke fandtes tidligere ankeafgørelser.

Nævnet oplyste herefter supplerende, at ordlyden af aktivlovens § 33, stk. 2, også var indgået ved nævnets vurdering af, hvorvidt renter skulle betragtes som en del af erhvervsevnetabserstatningen.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt renter udbetalt i forbindelse med en erhvervsevnetabserstatning skulle betragtes som en del af erhvervsevnetabserstatningen, og dermed være undtaget fra formuereglerne, jf. § 14, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Afgørelse:

Renter udbetalt i forbindelse med en erhvervsevnetabserstatning til kvindens ægtefælle skulle betragtes som en del af erhvervsevnetabserstatningen.

Det betød, at renterne var en formue, der skulle ses bort fra ved vurdering af, om kvinden var berettiget til kontanthjælp.

Begrundelsen for afgørelsen var, at der ved vurdering af formue i forbindelse med ansøgning om kontanthjælp skulle ses bort fra erstatning for tab af erhvervsevne samt indtægter, der hidrørte herfra.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det var formålet med bestemmelsen i § 14, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, at der ved vurdering af formue skulle ses bort fra erstatning for tab af erhvervsevne, der udbetaltes som følge af personskade efter bl.a. lov om erstatningsansvar.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på ordlyden af § 33, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, hvoraf det fremgår, at indtægter, der hidrører fra en erhvervsevnetabserstatning ikke skal fratrækkes i kontanthjælpen.

I denne forbindelse lagde Ankestyrelsen vægt på, at de påløbne renter skyldtes, at det ikke på et tidligere tidspunkt havde været muligt at foretage en opgørelse af erstatningens størrelse for kvindens ægtefælle.

Ankestyrelsen tiltrådte således nævnets afgørelse.